

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **M. M.**, zastoupené Mgr. Stanislavem Zborníkem, advokátem se sídlem Přerovská 502, Pardubice, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2014, č. j. 30510/14/5200-10422-707678, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 9. 4. 2014, č. j. 616972/14/2706-24805-606432. Finanční úřad uvedeným rozhodnutím (dodatečným platebním výměrem) doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 144 255 Kč a stanovil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 28 851 Kč.

Správce daně na základě provedeného dokazování dovodil, že platby přijaté v průběhu roku 2010 na bankovní účet daňového subjektu (žalobkyně) od pana J. K. v celkové výši 933 600,- Kč a od několika dalších subjektů v celkové výši 141 200 Kč

podléhají zdanění v souladu s § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Žalobkyně ve svém odvolání rozporovala pouze závěry správce daně ve věci připsaných plateb od pana J. K., tvrdila, že se nejednalo o zdanitelný příjem dle § 10 zákona o daních z příjmů.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že zhodnotil daňovým subjektem předložené důkazní prostředky a dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, tedy že tyto důkazní prostředky jsou ve vzájemném rozporu. Daňový subjekt v písemnosti označené jako podání vysvětlení k příjmům přijatým na jeho účet v roce 2010 uvedl, že za pana K. platil faktury, a když se pan K. dostavil, odevzdal mu daňový subjekt vyúčtování. Žádná vyúčtování však daňový subjekt správci daně jako důkaz nepředložil, ba naopak v průběhu daňového řízení tvrdil, že doklady o tom, že peníze byly z účtu vybírány a následně někomu předávány, nemá. Daňový subjekt ani nevěděl, komu přesně byly peníze předány. Dále k částce 300 000 Kč daňový subjekt uvedl, že se jednalo o soukromou půjčku, na kterou byla sepsána smlouva. Tuto smlouvu však daňový subjekt rovněž jako důkaz nedoložil a mimo to je jeho tvrzení v rozporu s čestným prohlášením pana K., který smlouvu ani soukromou půjčku vůbec nezmiňoval. Daňový subjekt tak v průběhu daňového řízení spolehlivě neurčil, zda a které částky předal jiným osobám jako platby za pana K. a které platby odevzdal zpět panu K. Konkrétně například ve věci částky ve výši 460 800 Kč se daňový subjekt odkazoval na fakturu č. 193 pana K. a následně na účetnictví pana K. Správce daně však ověřil v rámci daňového řízení vedeného s panem K., že se v daném případě o úhradu faktury č. 193 jednat nemohlo, neboť tato nebyla uhrazena v hotovosti a byla uhrazena k dřívějšímu datu. Rovněž tak částku ve výši 172 800 Kč nelze přiřadit k žádným platbám vykazovaným u pana K. v souvislosti s jeho podnikatelskou činností. Správce daně rovněž ověřil, že pan K. předmětné bankovní transakce ve své daňové evidenci neevidoval. Další rozpor odvolací orgán shledal ve věci částky 300 000 Kč připsané na účet daňového subjektu dne 29. 9. 2010, kterou daňový subjekt označil jako soukromou půjčku od pana K. Pan K. však v čestném prohlášení ze dne 28. 11. 2013 uvedl, že částka byla vrácena převodem již dne 30. 9. 2010 bez uvedení účelu. Ani tvrzení pana K. v čestném prohlášení v případě částky 172 800 Kč neodpovídá údajům na bankovních výpisech daňového subjektu. Výše uvedené rozpory a nesrovnalosti nebyly odstraněny ani samotnou svědeckou výpovědí pana J. K. ze dne 4. 2. 2014. Tato svědecká výpověď nevedla k ozřejmění výše uvedených nesrovnalostí, neboť pan K. vypovídal ohledně účelu plateb zcela nekonkrétně s tím, že to bylo na různé platby, přesně si nevzpomíná, je si jistý, že více neví, nepamatuje si tyto účetní transakce apod. Dle názoru žalovaného se jeví jako nestandardní a nelogické, že vzhledem k objemu přeposílaných finančních prostředků, které se pohybovaly v řádech sta tisíců korun, si svědek nepamatuje účel těchto plateb a tyto obchodní transakce nebyly ani nijak evidovány.

Dle žalovaného dále daňový subjekt ve svých vysvětleních popisuje předmětné transakce jako běžnou záležitost, kdy prováděl úhrady za pana K. v rámci jeho podnikatelské činnosti jeho dodavatelům, příp. předával peníze zpět panu K., avšak žádné jiné případy vyjma uvedených tří plateb nebyly zjištěny. Stejně tak čestné prohlášení pana J. K. nelze považovat za důkaz ve smyslu § 93 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neboť toto prohlášení nemůže prokázat skutečnost, že daňový subjekt předmětné částky ze svého bankovního účtu po výběru předal zpět panu K., příp. je následně vrátil převodem zpět. Ani u daňového subjektu, ani u

pana K. nebyly zjištěné převody peněžních prostředků evidovány, a to ani jako průběžné položky bez dopadu na základ daně v jimi vedených daňových evidencích. Jako důkaz o pohybu hotovosti mezi daňovým subjektem a panem K. nelze osvědčit ani předložené kopie jednotlivých stran diáře. Přestože je z jednotlivých bankovních výpisů daňového subjektu zřejmé, že po připsání předmětných částek v celkové výši 933 600 Kč na bankovní účet daňového subjektu následoval chronologicky vždy výběr částek, ze strany daňového subjektu nebyl věrohodným způsobem prokázán účel těchto plateb, ani jejich zpětné vrácení panu K. v hotovosti či převodem. Žalovaný proto uzavřel, že daňový subjekt neprokázal, že se jedná o příjmy, které nejsou předmětem daně či byly od daně osvobozené, popřípadě již zdaněné.

Žalobkyně ve včas podané žalobě označila napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí finančního úřadu za nezákonná. Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, na základě kterých byl o částku 933 600 Kč navýšen základ daně. Závěry správních orgánů údajně nevychází z úplného a správného zjištění skutkového stavu, předmětná částka totiž nebyla příjmem žalobkyně a nedošlo k jakémukoliv navýšení majetku žalobkyně.

Uvedená částka se skládá z jednotlivých plateb 460 800 Kč, 300 000 Kč a 172 800 Kč, které žalobkyně postupně obdržela od pana J. K. na svůj účet. Dle žalobkyně se jednalo o zdaněné, soukromé prostředky pana J. K. (u něhož tyto částky nejsou evidovány jako výdaj z hlediska jeho základu daně). Žalobkyně následně tyto prostředky vrátila zpět k rukám pana J. K., a to buď převodem či složením na jeho účet nebo vyplacením v hotovosti přímo panu J. K. Tato skutečnost, tedy vrácení peněz zpět k rukám pana J. K., je zcela prokazatelná a byla správci daně v průběhu kontroly doložena výpisy z účtu pana J. K., z účtu žalobkyně, podepsanými potvrzeními v diáři žalobkyně od pana J. K., kterými stvrzuje, že mu byly vráceny uvedené finanční prostředky, a dále prohlášením pana J. K. před správcem daně, v němž jmenovaný uvedl, že žalobkyně mu vrátila celou částku ve výši 933 600 Kč, kterou on předtím na účet žalobkyně poukázal. Pokud by částka 933 600 Kč měla být příjmem žalobkyně, musely by být částky vyplacené žalobkyní k rukám pana J. K. v celkovém úhrnu 933 600 Kč výdajem. Tudíž zde není žádný důvod pro zvýšení základu daně o předmětnou částku a následné doměření daně z příjmů.

Žalobkyně dále namítla, že se žalobou domáhá svého práva na spravedlivý proces, který dle jejího názoru spočívá v aplikaci všech ustanovení daňového řádu, tedy i těch ustanovení, v nichž zákon hovoří o povinnosti správce daně přihlížet ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Podle žalobkyně žalovaný (a zejména pak správce daně) od samého počátku předmětného řízení vycházeli ze zásady doměřit daň bez ohledu na to, jaké skutečnosti žalobkyně v pozici daňového subjektu prokáže. Z důkazů, které žalobkyně v průběhu daňového řízení předkládala, byly brány v úvahu pouze ty skutečnosti, které bylo možné použít v neprospěch žalobkyně a které vyhovovaly zásadě správce daně doměřit daň v předem stanovené výši za každou cenu.

Na základě shora uvedených skutečností žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí finančního úřadu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl následující. Žalobkyni lze dle něj přisvědčit v tom, že z bankovních výpisů je zřejmé, že po připsání předmětných částek v celkové hodnotě 933 600 Kč na bankovní účet žalobkyně následoval vždy výběr částek ze strany žalobkyně. Účel těchto výběrů či to, zda byly peníze vráceny panu K., však nebylo věrohodně prokázáno. Rozpornost tvrzení žalobkyně je z předávaného spisového materiálu zřejmá. Ve vysvětlení, které žalobkyně předložila správci daně, bylo uvedeno, že žalobkyně platila za pana K. faktury a předkládala mu vyúčtování. Žádná vyúčtování však nebyla jako důkazní prostředek předložena. Žalobkyně nevěděla, komu přesně byly finanční prostředky předávány. U částky 300 000 Kč tvrdila žalobkyně, že se jednalo o půjčku na základě smlouvy. Smlouvu však jako důkazní prostředek nepředložila. Ani u ostatních částek nebyl prokázán účel a určení. Dne 4. 2. 2014 byla provedena svědecká výpověď pana K. za účelem odstranění nesrovnalostí a rozporů. K ozřejmění však nedošlo, protože svědek vypovídal nekonkrétně s tím, že si nevzpomíná či si konkrétní transakce nepamatuje. Žalovanému se jeví jako značně nestandardní a nelogické, že (vzhledem k objemu přeposílaných finančních prostředků) si svědek nepamatuje účel těchto plateb a tyto obchodní transakce nebyly ani nijak evidovány.

Žalovaný je tedy názoru, že dostatečně odůvodnil a argumentačně podpořil své stanovisko, na kterém setrvává. V řízení před správcem daně žalobkyně neunesla důkazní břemeno a správce daně tak postupoval v souladu se zákonem, jestliže na základě výsledku daňové kontroly doměřil žalobkyni daň ve výši 144 255 Kč a zároveň stanovil povinnost uhradit penále z doměřené daně. K námitce žalobkyně dovolávající se práva na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že žalobkyně realizuje možnost přístupu k nezávislému soudu podanou žalobou. Chápe-li žalobkyně chybně spravedlivým procesem povinnost správce daně postupovat v souladu se zákonem, respektive v daném případě s citovanou základní zásadou správy dani, pak v posuzované věci nedošlo k porušení zásady zákonnosti ani k porušení zásady volného hodnocení důkazů ze strany správce daně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný vyslovili s takovým projednáním věci souhlas.

Žaloba je nedůvodná.

Předmětem sporu je otázka, zda správce daně postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobkyni doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 144 255 Kč (a stanovil povinnost uhradit penále z doměřené daně). Konkrétně jde o to, zda platby, které žalobkyně přijala v průběhu roku 2010 na svůj bankovní účet od pana J. K. v celkové výši 933 600 Kč, podléhají zdanění dle § 10 zákona o daních z příjmů.

Ustanovení § 10 zákona o daních z příjmů upravuje tzv. ostatní příjmy, „*při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud nejde o příjmy podle § 6 až 9*“. Ostatními příjmy jsou tedy jiné příjmy, než příjmy ze závislé činnosti, příjmy ze samostatné činnosti, příjmy z kapitálového majetku nebo příjmy z nájmu. Zároveň ale musí jít o příjmy, při nichž dochází ke zvýšení majetku daňového subjektu. Dané ustanovení zároveň obsahuje demonstrativní výčet hlavních druhů ostatních příjmů.

Žalobkyně nepopírá, že v průběhu roku 2010 obdržela od pana K. postupně platby ve výši 460 800 Kč, 300 000 Kč a 172 800 Kč. Zároveň nenamítá, že by se jednalo o příjmy osvobozené od daně z některého z důvodů uvedených v § 4 či v § 10 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Podstata argumentace žalobkyně spočívá v tvrzení, že přijetím těchto plateb nedošlo k žádnému navýšení jejího majetku, neboť celou částku 933 600 Kč převedla v průběhu stejného zdaňovacího období zpět do dispozice pana K.

Krajský soud zjistil ze správního spisu předloženého žalovaným následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že žalobkyně obdržela v roce 2010 na svůj běžný účet kromě jiného výše uvedené částky odeslané z účtu pana K. Vzhledem k tomu, že v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010 vykázala toliko příjmy z podnikatelské činnosti ve výši 132 640 Kč, vyzval správce daně dne 15. 8. 2013 žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání. Žalobkyně tak učinila, ani v dodatečném daňovém přiznání však nevykázala předmětné příjmy. Správce daně tedy zahájil postup k odstranění pochybností (výzvou ze dne 7. 10. 2013), na něž následně navázal daňovou kontrolou (zahájenou dne 4. 2. 2014).

Žalobkyně platby obdržené od pana K. vysvětlovala nejprve (v písemnosti doručené správci daně dne 25. 10. 2013) tak, že pan K. v té době pracoval v Táboře na stavbě fotovoltaiické elektrárny. Protože se na stavbě pracovalo nepřetržitě, včetně sobot a nedělí, dohodl se s žalobkyní, že když bude potřebovat něco zaplatit hotově, pošle peníze žalobkyni, která je vybere a zaplatí za něj, co bude potřebovat. Žalobkyně mu poté měla předat vyúčtování. Tak tomu bylo v případě částek 460 800 Kč a 172 800, částka 300 000 Kč představovala soukromou půjčku, na kterou měli sepsanou smlouvu.

Dne 25. 11. 2013 žalobkyně správci daně sdělila, že volala panu K. ohledně částky 460 800 Kč a ten jí řekl, že šlo o platbu na jeho fakturu č. 193. Je tak i možné, že peníze vybrala a předala je panu K., který si faktury platil sám. K dotazu správce daně, zda má doklady o tom, že peníze vybrala ze svého účtu a předala někomu za pana K. nebo případně přímo panu K., žalobkyně uvedla, že doklady na to nemá, jsou v účetnictví pana K. Bylo to domluvené tak, že pan K. zavolal, že se za ní zastaví určitý člověk, a tak žalobkyně vybrala peníze a předala mu je. Brala to jako „kamarádskou výpomoc“.

Dne 2. 12. 2013 žalobkyně doložila správci daně čestné prohlášení pana K. (ze dne 28. 11. 2013). V tomto čestném prohlášení pan K. uvedl, že měl v roce 2010 pracovní aktivity v Táboře a vzhledem k tomu, že zde nebylo možné provádět výběry hotovosti, zasílal finanční prostředky na účet žalobkyně, která je dle jeho pokynů vyzvedla, a buď je předala do jeho rukou (v případě částky 460 800 Kč se tak stalo dne 16. 8. 2010, v případě částky 172 800 Kč dne 20. 10. 2010), nebo vrátila převodem zpět (v případě částky 300 000 Kč se tak stalo dne 30. 9. 2010).

Žalobkyně dále v lednu 2014 předložila správci daně svůj diář z roku 2010 s tím, že obsahuje podpisy pana K. stvrzující převzetí předmětných částek. V tomto diáři je na stránce týkající se dne 16. 8. uvedeno (kromě jiného) „*Krtek - vybrat peníze*“ a „*převzal 460 800*“ spolu s podpisem (dle žalobkyně podpisem pana K.), na

stránce k 6. 10. „*Krtek - vložit na účet 200 tis. (100 pá hotově)*“ a na stránce týkající se 20. 10. „*peníze Krtek, vložit na účet spoř, 172 800, potvrzují*“ a podpis (pana K.).

Dne 4. 2. 2014 podal svědeckou výpověď J. K., který uvedl, že si z časových důvodů učinil z žalobkyně „pokladničku“, potřeboval hotovost a toto byl jediný způsob, jak hotovost třeba ve 22 hodin nebo v sobotu dostat. Všechny peníze, které žalobkyni poslal, mu byly řádně předány, což podepisoval do diáře při jejich přebírání. Na konkrétní účel plateb si svědek nevzpomněl.

Dne 20. 3. 2014 bylo správci daně doručeno další vyjádření, které obsahuje podrobnou rekapitulaci průběhu sporných transakcí, tak jak se dle žalobkyně udály. Dne 13. 8. 2010 obdržela na účet 460 800 Kč, dne 16. 8. 2010 vybrala uvedenou částku a předala ji panu K. Dne 29. 9. 2010 obdržela 300 000 Kč, dne 4. 10. 2010 tuto částku vybrala, dne 6. 10. 2010 vložila 200 000 Kč na účet pana K., dne 8. 10. 2010 mu předala 100 000 Kč osobně. Dne 12. 10. 2010 obdržela 172 800 Kč, dne 20. 10. 2010 vybrala 160 000 Kč a včetně zbylých 12 800 Kč vložila předmětnou částku na účet pana K. Nově žalobkyně předložila kopii stránky svého diáře z 8. 10, kde je uvedeno „*převzal 200 tis účet spořitelna, 100 tis hotově*“, spolu s podpisem (zřejmě opět pana K.). Zároveň žalobkyně předložila kopie vybraných výpisů ze svého účtu a z účtu pana K. pokrývajících sporná období.

Správce daně ve zprávě o daňové kontrole ze dne 3. 4. 2014, kterou učinil dle § 147 odst. 4 daňového řádu odůvodněním následně vydaného platebního výměru, na základě těchto skutečností podrobně rozepsal, z jakých důvodů nepovažuje tvrzení žalobkyně za prokázaná. Krajský soud nepovažuje za nutné zde tyto důvody rekapitulovat, neboť na stejných důvodech je z velké části postaveno i výše shrnuté odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Správce daně pouze navíc poukázal na rozpor mezi svědeckou výpovědí pana K., podle níž byla důvodem pro převod předmětných částek obtížnost či nemožnost výběru hotovosti, a skutečnostmi zjištěnými z výpisů z bankovního účtu z knihy jízd pana K. Tak například dne 12. 8. 2010, kdy převedl ze svého účtu na účet žalobkyně částku 460 800 Kč, pan K. zároveň ze svého účtu vybral hotovost ve výši 100 000 Kč. A dne 27. 9. 2010 nejprve na svůj účet hotově vložil částku 300 000 Kč, aby následně zadal příkaz k převodu této částky na účet žalobkyně. Ve své knize jízd dále vykazoval cesty, při nichž by mohl vybírat peníze z banky a nemusel by si pro ně jezdit z Tábora do Jaroměře. Podané odůvodnění sporných transakcí tedy postrádá logiku.

Krajský soud při hodnocení uvedených skutečností souhlasí se závěry, k nimž dospěli správce daně i žalovaný. Žalobkyně neprokázala svá tvrzení, podle nichž předmětné transakce byly pouze průběžnými položkami, které na straně jedné přijala a na straně druhé vydala a že tedy finanční prostředky přijaté od pana K. předala v průběhu roku 2010 zpět do jeho dispozice.

Žalobkyně tato tvrzení dokládala především čestným prohlášením a výpovědí pana K. a svým diářem z roku 2010. Věrohodnost těchto důkazů však předně oslabuje skutečnost, že žalobkyně svá tvrzení postupně měnila. Nejprve uváděla, že částky 460 800 Kč a 172 800 Kč vybrala a dle pokynů pana K. předala třetím osobám a že částka 300 000 Kč představovala soukromou půjčku. Doklady o platbách se měly nacházet v účetnictví pana K. (v případě částky 460 800 Kč šlo údajně o fakturu č. 193), na půjčku měla být sepsána smlouva. Pan K. však ve svém

čestném prohlášení ze dne 28. 11. 2013 uvedl, že částky 460 800 Kč a 172 800 Kč mu žalobkyně vrátila zpět do jeho rukou a částku 300 000 Kč převodem na jeho účet. Rovněž správce daně v rámci daňového řízení vedeného s panem K. zjistil, že se v daném případě nemohlo jednat o úhradu faktury č. 193, neboť tato byla uhrazena k dřívějšímu datu. Stejně tak částku ve výši 172 800 Kč nebylo možné přiřadit k žádným platbám vykazovaným u pana K. v souvislosti s jeho podnikatelskou činností. Pan K. předmětné bankovní transakce ve své daňové evidenci vůbec neevidoval. Žalobkyně správci daně nepředložila ani zmiňovanou smlouvu o půjčce. Teprve následně začala žalobkyně tvrdit, že všechny peněžní prostředky, které od pana K. obdržela, vrátila přímo jemu. Až v lednu 2014 si vzpomněla na to, že jí pan K. převzetí jednotlivých částek potvrdil v jejím diáři z roku 2010 a předložila jej správci daně.

Soud dále pochybuje o smyslu předmětných transakcí, tak jak jej prezentují žalobkyně a pan K., tedy že účelem plateb zasílaných na účet žalobkyně bylo zajistit panu K. výběr hotovosti. Pokud tomu tak skutečně bylo, pak soud nerozumí například tomu, proč (dle výpisu z účtu pana K.) došlo nejprve dne 27. 9. 2010 ke vkladu hotovosti ve výši 300 000 Kč na účet pana K., následně příkazem ze stejného dne k zaslání dané částky na účet žalobkyně, která poté měla (dle svého tvrzení a dle údajů z jejího diáře) dne 6. 10. 2010 vložit hotovost ve výši 200 000 Kč zpět na účet pana K. (z výpisu z účtu pana K. vyplývá, že k takovému vkladu došlo, není z něj však patrné, kdo jej učinil) a dne 8. 10. 2010 předat částku 100 000 Kč přímo panu K. Dne 12. 8. 2010, tedy ve stejný den, kdy zaslal žalobkyni částku 460 800 Kč, zase pan K. (jak vyplývá z výpisu z jeho účtu) vybral hotovost ve výši 100 000 Kč a dne 17. 8. 2010, tedy den poté, co mu žalobkyně údajně částku 460 800 Kč vrátila, pan K. ze svého účtu vybral 150 000 Kč. Také v tuto dobu tedy zjevně měl možnost výběru hotovosti.

Soud považuje za významnou také skutečnost, že pan K. při své svědecké výpovědi nebyl schopen uvést žádné bližší údaje k účelu předmětných plateb a že tyto obchodní transakce nijak neevidoval.

Žalobkyně tedy nebyla schopna věrohodným způsobem prokázat účel uvedených plateb, ani jejich zpětné vrácení panu K. Byla to přitom žalobkyně, koho v daném bodě tížilo důkazní břemeno, v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu. Žalobní námitka, podle níž bylo prokázáno, že žalobkyně celou částku 933 600 Kč převedla v průběhu roku 2010 zpět do dispozice pana K., stejně jako námitka, podle níž nedošlo přijetím uvedené částky k žádnému navýšení majetku žalobkyně, jsou tak nedůvodné.

K námitce žalobkyně, že se jednalo o soukromé (již dříve zdaněné) prostředky pana K., nikoliv o zdanitelný výdaj pana K., soud uvádí, že tato skutečnost nehraje žádnou roli pro účely posouzení, zda šlo o ostatní příjem žalobkyně ve smyslu § 10 zákona o daních příjmů. Žalobkyně dále namítla, že správce daně i žalovaný nerespektovali zásadu vyjádřenou v § 8 odst. 1 daňového řádu, tedy povinnost přihlížet ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Také tuto námitku soud shledal nedůvodnou, neboť ze správního spisu nijak neplyne, že by správce daně či žalovaný například svévolně opomenuli určité důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně. Ostatně žalobkyně ani konkrétně netvrdí, v čem přesně mělo porušení uvedené zásady spočívat, její námitka zůstala ve zcela obecné rovině.

Z výše uvedených důvodů krajský soud shledal napadené rozhodnutí souladné se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Žalovaný sice požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč s tím, že odkazoval na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. K tomu však lze uvést, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 *„[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“* A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, *„v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“* Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. srpna 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu